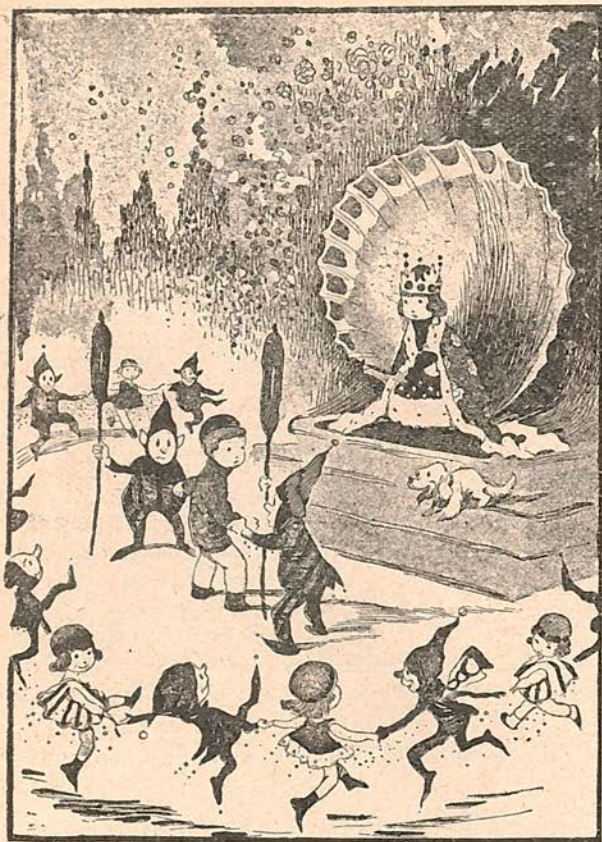

Капитанътъ ми-
на пръвъ презъ
вратата. Влѣзоха
въ единъ освѣ-
тенъ салонъ. Джо-
ни затвори очи
отъ свѣтлината,
после ги отвори
полека и поглед-
на. Свѣтлината из-
лизаше отъ цвѣ-
товетъ на истин-
ски рози. Въ срѣ-
дата на всѣка роза
горѣше златенъ
пламъкъ. Това бѣ-
ше толкова краси-
во, че Джони
плѣсна ржце. Гле-
даше чудната зала
и на умъ не му
идѣше да се обър-
не и види още по-
голѣмото чудо
задъ него.

А тамъ имаше чудно хубавъ тронъ. Стѣпалата му
бѣха отъ седефъ и злато. Облегалото му стсеше като
разперени криле на пеперуда съ вълшебни цвѣтове. Единъ
малъкъ царъ седѣше на трона.

Капитанътъ заведе Джони до престола. Царътъ по-
пита сърдито:

— Кжде сж сладкитѣ?

— Какви слѣдки? — едва прошепна уплашениятъ
Джони.

— Не се преструвай! — извика царътъ. — Моята
царица пригрови сладки, които се изгубиха. Съ какво е
изцапана устата ти?

— На обѣдъ ядохъ сладко, — отговори детето.